

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený dne X
pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2026, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobce je příslušníkem Alžírské demokratické a lidové republiky (Alžírsko). Dne 29. 10. 2025 byl žalobci německou policií odepřen vstup na území SRN, neboť žalobce předkládal při kontrole v blízkosti česko-německého hraničního přechodu padělané italské doklady. Policie ČR následně zjistila, že žalobce nemá žádný platný doklad totožnosti ani oprávnění k pobytu na území členských států EU a že je na základě žádosti Francie veden v Schengenském informačním systému jako státní příslušník třetí země, jemuž byl odepřen vstup a pobyt na území členských států podle čl. 24 a 25 Nařízení (EU) 2018/1861, tj. jako osoba, která je nebezpečná nebo představuje bezpečnostní riziko. Žalobce byl proto zadržen

a rozhodnutím Policie ČR ze dne 30. 10. 2025 zajištěn a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců (ZZC) za účelem realizace správního vyhoštění.

2. Dne 5. 11. 2025 požádal žalobce v ZZC o udělení mezinárodní ochrany v ČR.
3. Žalovaný následně žalobce (pře)zajistil jako žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, přičemž žalobce je v ZZC dosud (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 62 Az 10/2026 ve věci přezkumu rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby zajištění žalobce do 29. 4. 2026).
4. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou ve smyslu § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal žalovaný skutečnosti uváděné žalobcem v poskytnutí údajů k žádosti a následně v pohovoru k žádosti, z nichž dovedl, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobcem je jeho obava z nebezpečí ze strany jisté rodiny, kterou označuje žalobce za mafii a která mu vyhrožuje kvůli žádosti o ruku dívky, a dále fakt, že v Alžírsku nikoho nemá a chtěl by žít ve Francii s manželkou a synem.
6. Následně žalovaný hodnotil skutečnosti uváděné žalobcem v řízení o udělení mezinárodní ochrany, jakož i předtím policii při jeho zadržení a zajištění, a dospěl k závěru, že jsou tvrzení žalobce o údajném ohrožení v Alžírsku nekonzistentní a celkově nevěrohodná, neboť jeho výpovědi obsahují ve všech podstatných aspektech natolik výrazné rozpory (které v rozhodnutí konkrétně identifikoval), že vlastně nemá, co by věcně hodnotil. Uzavřel tedy, že žalobce ve smyslu § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu v případě návratu do Alžírska hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a zároveň je nutné zhodnotit jím uváděné skutečnosti jako zjevně nevěrohodné.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

7. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalovaný podle něj řádně nezjistil skutkový stav, nevypořádal se se všemi relevantními okolnostmi případu, odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné, čímž došlo k porušení řady ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, napadené rozhodnutí nevychází ze shromážděných podkladů a ignoruje skutečnosti svědčící v jeho prospěch. V řízení jasně uvedl, že Alžírsko opustil ze strachu z pronásledování a vyhrožování, kterému jsou vystaveni on i jeho rodina, a ačkoliv podal ucelenou, detailní a komplexní výpověď, žalovaný ji označil za nevěrohodnou a žádost věcně nehodnotil. Při posuzování opodstatněnosti obav z pronásledování opomenul žalovaný subjektivní aspekt osoby žalobce. Pokud považoval žalovaný výpověď žalobce za rozpornou, mohl s touto skutečností v průběhu řízení pracovat, namísto toho ale neodůvodnil svůj postup a závěry, nevěnoval pozornost skutečnostem uvedeným žalobcem ve výpovědi a odmítl vyhledat jakékoli relevantní informace o zemi původu, tj. vedl řízení se zjevnou snahou využít § 16 odst. 2 zákona o azylu a smést případ rychle ze stolu. Také neposoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí na žalobce.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že jestliže žalobce nepodal věrohodnou výpověď o tvrzeném ohrožení ve vlasti, a pokud tato tvrzení nepodpořil žádnými důkazy, nelze je považovat za skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo hrozbě vážné újmy podle § 14a téhož zákona. Současně ani z informací k bezpečnostní, politické a lidskoprávní situaci v zemi původu

nevyplývá žádné konkrétní riziko vážné újmy podle § 14a zákona o azylu, která by žalobci hrozila.

C) Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu.
10. Jednou z náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je uvedení žalobních bodů. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Otázkou obsahového vymezení žalobního bodu podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se již opakovaně ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud (dále „NSS“), jehož rozhodnutí jsou veřejně dostupná na www.nssoud.cz.
11. Obecnější zásady, z nichž má rozhodovací praxe vycházet, formuloval NSS v bodech 33 a 34 rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, tak, že *„je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Bude-li žaloba podaná v zákonné lhůtě pro podání žaloby obsahovat žalobní bod (body) alespoň ve shora vymezené míře konkrétnosti, vznikne vždy krajskému soudu procesní povinnost postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. vyzvat žalobce k odstranění vad žaloby tak, aby mohla být věcně projednána; v popsaném případě vada spočívá v nedostatečné specifikaci žalobního bodu. Odmítnout žalobu [...] lze jen tehdy, když ve lhůtě pro podání žaloby žalobce nepředestřel žádný takový žalobní bod, popřípadě jen natolik nekonkrétní, že žalobu nebylo možno projednat, a žalobce na výzvu soudu tuto vadu ve stanovené lhůtě neodstranil“*. V usnesení ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72, pak NSS potvrdil, že tyto zásady platí i pro posuzování kvality žalobních bodů ve věcech mezinárodní ochrany.
12. V nyní posuzované věci žalobní body obsažené v úvodní části žaloby neobstojí ani jako tzv. zárodek žalobního bodu (žalobní bod, k jehož doplnění by měl soud žalobce vyzvat), neboť se žalobce omezil na pouhou citaci ustanovení správního řádu a zákona o azylu, aniž by citovaná ustanovení alespoň v minimální míře spojil s popisem skutkového děje, eventuálně jinak v minimální míře individualizoval. Tvrzení, že žalovaný „nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou pochybnosti“, „nepřihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo během řízení najevo“, „neuvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu“, „nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce“ či „chybí vazby mezi rozhodnutím a podklady pro ně“, jsou totiž zcela obecná a ve vztahu ke konkrétnímu případu nic nevypovídající, neboť neupřesňují, v čem přesně spočívá nedostatečnost zjištěného skutkového stavu ze strany žalovaného (jinými slovy, co přesně žalovaný nezjistil), co žalovaný nezohlednil, jak se projevil jeho neobjektivní a jednostranný

postup, čím přesně žalovaný žalobcem zmiňované zásady činnost správních orgánů a zmíněná ustanovení správního řádu porušil, co přesně neodůvodnil a jaká vazba mezi podklady a rozhodnutím žalobci schází, tj. čím přesně žalovaný žalobce zkrátil a na jakých konkrétních právech. Takto šablonovitě formulovanou žalobu by mohl podat jakýkoliv žalobce proti jakémukoli rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany (viz rozsudky NSS ze dne 10. 2. 2017, č. j. 2 Azs 346/2016-24, či ze dne 20. 6. 2019, č. j. 2 Azs 391/2018-34). Krajský soud proto uzavírá, že výčet typových vad rozhodnutí v úvodu žaloby nelze pro absenci alespoň minimální míry individualizace považovat za žalobní bod splňující požadavky § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

13. V další části žaloby (od str. 4) byly již některé žalobní body konkrétnější. Přesto je třeba z výše citovaného rozsudku připomenout i odst. 32, v němž rozšířený senát NSS uvedl, že žalobní bod je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“.
14. Předně žalobce namítl, že žalovaný označil jeho výpověď za nevěrohodnou, ačkoli byla ucelená, detailní a komplexní. Podle žalobce, měl-li žalovaný jeho výpověď za rozpornou, mohl s touto skutečností v průběhu řízení pracovat, namísto toho ale podle něj neodůvodnil svůj postup a závěry a nevěnoval pozornost skutečnostem uvedeným žalobcem ve výpovědi.
15. K této námitce je třeba předně uvést, že žalovaný zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, podle něhož *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí skutečnosti zjevně nevěrohodné*.
16. Všechna řízení podle § 16 zákona o azylu obecně patří mezi zrychlená a zjednodušená řízení. Žalovaný je omezen lhůtou, v níž může takové rozhodnutí vydat [90 dnů podle § 27 odst. 5 zákona o azylu, resp. čtyř týdnů podle § 73 odst. 11 a § 74 odst. 2 písm. e) zákona o azylu], žadateli je zase podle § 32 odst. 1 zákona o azylu stanovena kratší žalobní lhůta 15 dnů. Zjednodušené povaze řízení zakončených rozhodnutím o zjevné nedůvodnosti žádosti odpovídá i omezení předvídané v § 16 odst. 4 větě první zákona o azylu, podle níž se v případech, ve kterých jsou tu důvody pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, nemá posuzovat, zda žadatel splňuje důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny nebo předpoklady pro udělení národního humanitárního azylu. Naplnění důvodů pro vydání rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti žádosti by proto mělo být jasné bez nutnosti hlubšího zkoumání, jež musí žalovaný provést v běžných řízeních při plném posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
17. Posouzení věrohodnosti tvrzení žadatele je sice pro žalovaného poměrně náročným úkolem, neznamená to však, že by takové hodnocení do zkráceného řízení nepatřilo. Naopak, hodnocení věrohodnosti žadatelem uváděných skutečností zákonodárce v citovaném § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu předpokládá, pouze omezuje hodnotící činnost žalovaného tím, že vyhrazuje postup podle tohoto ustanovení jen situacím, kdy žadatel uvádí skutečnosti nevěrohodné *zjevně*. Žalobce se proto podle krajského soudu mylí, dovozuje-li, že v případě

shledání rozporů v jeho výpovědích (jejichž existenci v žalobě ani slovem nepopřel), musel žalovaný s těmito rozpory dále pracovat v „klasickém“ řízení.

18. Ani skutečnost, že byla výpověď žalobce detailní, nevyučuje její posouzení jako zjevně nevěrohodné. Vypořádat se s velkým množstvím tvrzení žadatele je sice pracné, samotné množství žadatelem popisovaných skutečností však neznamená, že tyto nemohou být vyhodnoceny jako zjevně nevěrohodné. Obsah napadeného rozhodnutí pak vyvrací námitku žalobce, že žalovaný neodůvodnil svůj postup a závěry a nevěnoval pozornost žalobcem uvedeným skutečnostem. Žalovaný na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí upozornil na celou řadu na první pohled zřetelných (tj. slovy zákona „zjevných“) rozporů v tvrzeních žalobce, jež se týkaly zcela zásadních okolností jakými jsou místo narození žalobce (Francie vs. Alžírsko), problémy, kterým měl čelit, a země, kde jim měl čelit (konflikt se známým ve Francii, který je uživatelem drog vs. pronásledování mafií ve Francii vs. pronásledování mafií v Alžírsku), užívání více totožností, zákaz pobytu ve Francii a trestní stíhání ve Francii pro páchaní drogové trestné činnosti, existence alžírského pasu, napadení a zranění, které měl při něm utrpět, a vysvětlení, jak jej měla nepřátelská rodina (mafie) nalézt v Marseille. Vzhledem k tomu, že byl žalobce před poskytováním údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dotazován na klíčové okolnosti jeho života policií před jejím rozhodováním o uložení správního vyhoštění, měl žalovaný k dispozici podklady, jejichž porovnáním s obsahem výpovědi žalobce v řízení o mezinárodní ochraně mohl zjevné rozpory a nelogičnosti snadno identifikovat, což také učinil (v podrobnostech soud odkazuje na napadené rozhodnutí).
19. Dále žalobce namítl, že žalovaný při posuzování opodstatněnosti jeho obav z pronásledování opomenul subjektivní aspekt osoby žalobce. Uvedl, že základem definice termínu „uprchlík“ podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951 je slovní spojení „opodstatněné obavy z pronásledování“, přičemž termín „obavy“ v sobě nese subjektivní aspekt hodnocené osoby, což vyvolává nutnost zohlednit žadatelovo vnímání jemu hrozící újmy. I tato námitka je podle krajského soudu lichá, neboť žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí (poté, co pečlivě rozebral zjevné rozpory v tvrzeních žalobce, nelogičnosti a nepravdy, které uváděl) uzavřel, že je výpověď žalobce ohledně nebezpečí údajně mu hrozícího v Alžírsku celkově nevěrohodná ve všech podstatných aspektech, takže vůbec nemá, co by věcně hodnotil. Tento závěr je podle krajského soudu zcela logický. Pokud totiž žalobce přestřel několik vzájemně si odporujících verzí svého osobního příběhu a jeho tvrzení proto byla důvodně žalovaným vyhodnocena jako celkově nevěrohodná, lze souhlasit s jeho závěrem, že žalobce vlastně žádné *skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a* ve smyslu návěti § 16 odst. 1 zákona o azylu neuvedl, takže není k čemu jeho subjektivní obavy vztáhnout.
20. K námitce žalobce, že žalovaný odmítl vyhledat jakékoli relevantní informace o zemi jeho původu, soud s ohledem na její obecnost pouze uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný opatřil informace o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Alžírsku, které ve třetím odstavci na str. 3 napadeného rozhodnutí zmínil. Blíže se však soud nemůže touto námitkou zabývat, neboť žalobce nevysvětlil, proč hodnotí obsah žalovaným opatřených zpráv jako nerelevantní.
21. Konečně soud jako lichou hodnotí i námitku žalobce, že celé řízení bylo vedeno snahou využít § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle něhož se jako zjevně nedůvodná zamítne *i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení*

mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Citované ustanovení upravuje samostatný důvod zjevné nedůvodnosti žádosti, odlišný od důvodů upravených v § 16 odst. 1 a 3 zákona o azylu, přičemž v posuzované věci nebyl žalovaným § 16 odst. 2 zákona o azylu aplikován. Žádost žalobce nebyla zamítnuta s odůvodněním, že žalobce pochází z bezpečné země původu.

D) Závěr a náklady řízení

22. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 24. dubna 2026

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně